

8989

Ma tahaksin wäga jõulupuud näha

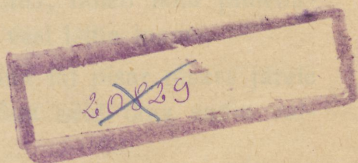

A. Wolmeri järele
tõlkinud
frida Creumann

Meie Sõbra kirjastus nr. 1
Cartus

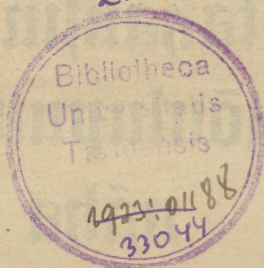
Ma tahaksin wäga jõulupuud näha

A. Wolmeri järel
tõlkinud
Frida Creumann

Meie Sõbra kirjastus nr. 1
Cartus

2.

„Postimehe“ trükk, Tartus 1933.

A-8989

gr. 116

Ma tahaksin väga jõulupuud näha.

I.

Oli 24. detsember. Tornikell lõi väljas neli ja tasahiljukesi saabus õhtu — püha jõuluõhtu. Lese Adleri toakeses oli juba peaaegu üsna pime, sest ta asus hoovipoolse maja neljandal korral ja vastasoleva vabriku korsten takistas ka veel õhu ja valguse ligipääsu. Proua Adler istus õmblusmasina taga. Sagedasti vajusid tal väsinud käed rüppe, kuid ikka jälle uuesti haaras ta töö kätte ja ikka jälle uuesti vurises ratas, — äkitselt katkes niit ning väsinud ja haiglane naine ohkas:

„Ma enam ei jõua!“

„Ema, kas ma siis nüüd särke ära ei vii?“ küsis kaheksa-aastane Liisi; läheb ikka pimedamaks ja ma pidin ju ka veel leiba tooma.

„Ei,“ vastas ema, kuna tal pisar pisara järele silmist veeres, ma ei jõua neid täna enam valmis teha.“

Tüdruk aga ei lausunud ühtki sõna. Siis algas kuueaastane Peeter: „Ema, täna on ju jõulu-

õhtu, ja kõik lapsed on rõõmsad ja kõigile toob Jõululaps midagi, ja meie, kas meie siis midagi ei saa?”

„Ei,“ vastas ema, ta häälel kõlas valjult ja teravalt.

Peetri silmade ees seisis jõulukuuskede read, mida ta viimaste nädalate jooksul platsidel ja tänavatel oli näinud. Ta oli mõnikord just nagu läbi metsa sammunud ja oli rõõmustunud nendest ilusatest puudest. Ta oli näinud, kuidas siin ühte osteti, sääl teist rõõmuga koju kanti. Ah, ta teadis küll, et kõik need kuused osteti tänaseks õhtuks, et maiustused nende küljes rippusid ja säraavad küünlad tumedate okste läbi sätendasid. Mineval aastal, kui isa veel elas, oli ka Adlerite perekonnas jõulupuud põlenud ja piparkoogimees oli tema all seisnud, — ja sel aastal, kus põlesid sel aastal kõik need puud? Nüüd süüdati neid põlema, oo! Kui ta ainult üht jõulupuud näha saaks! Igatsus valdas väikest südant, ja äkitselt hüüdis poiss:

„Ma tahaksin nii väga jõulupuud näha!“

„Mina ka,“ ütles Liisi, „aga kus,“

„All tänaval meie võime üht, kaht, kolme, ei palju kuuski näha akendel. Tule lähme alla.“

„Külm on,“ vabandas Liisi.

„Mitte sugugi,“ hüüdis Peeter, „tule aga.“

„Ema,“ küsis Liisi, „kas me tohime natuke välja minna jõulukuusked vaatama?“

„Minugi pärast,“ oli vastus. „Võta korv ka kaasa ja too kartuleid.“

Kui lapsed olid välja minemas, hüüdis kaheaastane Marie, kes nurgas istus: „Ma tahan ka kaasa tulla.“

„Võtke ta kaasa,“ ütles ema, „siin üleval on sama külm kui all ja laps tahab ka rõõmu tunda.“

Liisi võttis väikese kätele ja nii tippisid need kolm mahajäetud last tänavale. U-u-u, küll oli külm ja vile tuul puhus vastu kõrvu. Külmast värisedes, kuid soojade, ihaldavate südametega hii-lisid lapsed majadest mööda: nad ei näinu muud kui säravat valgust, mis neid ümbritses. Kas see oli taeva kaja? Kas tuli jõululaps kuldsetel pilvedel alla. Ihaldaval pilgul vaatasid nad ülesse, — säääl oli kõik pime. Hele valgus paistis kauplustest.

„Jõululaps on juba alla tunud,“ sosistas Peeter. „Majades lähevad aknad valgeks, säääl ta on kindlasti. Vaadake ometi siia, oo, kui ilus!“

Laste ligi, madalas toas, süüdati põlema jõulupuu. Tema kiired langesid laste tähelepanelikudele nägudele. Küünalde sära peegeldus nende igatsevates silmades. — Nad võisid seda kuuske hästi näha, Peeter astus veelgi lähemale, kivi pääle — ta unustas kõik nälja ja külma, ema ja õed, ta vaatas tuhatsilmi, — oo, kui sarnase kuuse all ainut kord võiks seista, kui seda inglit, mis tipu otsa kinnitatud, ainult korra võiks katsuda,— milline rõõm oleks see!

Kuis säras see puu küünlavalguses, kui ilusad nägid punased õunad ja kuldpäklid ta okstel välja! Lapsed seisisid ja vahtisid, iseäranis Peeter ei jõudnud küllalt kõike imestada. Kui ta nii seisis ja vaatas, äratas see jõulupuu temas imelisi mälestusi: Ta mõtles sellele, kuidas ta mineval aastal kuuse all isale üht salmi oli lugenud; tahes ehk tahtmata läksid ta käed risti ja ta huuled sosistasid:

Oh püha kallis Jeesuke,
Su sünnipäev on see,
Seepärast kõige ilma pääl
On täna lastel hea meel.

Edasi ta ei jõudnud, muu oli ta unustanud.

II.

Tohter Lingi majas olid saali ukсед pärani. Oli jõuluõhtu. Kiiinlad põlesid, lauad olid kinke täis, rõõmsad inimesed seisid imestades, naerdes, juteldes, tänades üheteise kõrval. Esimene juubeldus oli möödas, teenijad olid ära läinud, tohter oli oma naise ja lastega üksi, ta ütles:

„Lapsed, enne kui jõulukiiinlad ära põlevad, tahan ma teile jutustada, mis mulle pisut enne kojujõudmist juhtus. Oli juba hilja, mul oli veel eeslinnas tööd ja ma teadsin, kuidas teie väikesed mind ootate. Ja ennäe, Kinga tänavas, sügavas lumes, madala akna ees, mille taga jõulupuu põles, nägin ma kolme last seisvat, nii vanad kui sina Otto, sina Anna ja meie väikene Jüri. Nad olid kergelt rõivastatud, lõdisesid külma pärast, vaatasid aga nii suure igatsusega valgustatud aknast sisse, et see mind liigutas. Kuna ma lapsi vaatlesin, pani üks käed risti ja luges salmi. Ma astusin nende juurde ja küsisin, mis nad sääI teevad ja sain vastuseks:

„Meie tahtsime nii väga jõulupuud näha.“

„Kas teil siis puud ei ole?“ küsisin ma.

Nad raputasid pääd ja kummagi lapse silmi tulid pisarad.

„Kus teie elate?“ pärisin ma edasi, „ja kuidas teie nimi on?“

„Liisi ja Peeter Adler, ja meie elame Kinga tänavas neljandal korral.“

„Lapsed, mul ei olnud küll aega, aga ma läksin siiski ülesse ja leidsin säääl külmas pimedas toas laste ema kurvana ja haigena. Isa on surnud, ema jõuab vaevalt leiba teenida, millega siis veel lastele jõulurõõmu teha. Kui ma kodu tulin, siis mõtlesin, kui palju riideid, mänguasju, raamatuid ja piparkookisid minu lastel on. Vaadake kui rõõmsad teie täna olete, kui häa teil on olla ja kui palju põlevaid jõulupuud teie täna näete. Ja nüüd ütelge mulle, mis mina mõtlen ja mis teie mõtlete.“

Tohter vaikis, lapsed kogunesid ta ümber ja hüüdsid:

„Oo isa, sina mõtled, et meie nendele lastele midagi kinkima peaksime oma asjust ja seda mõtleme meie ka.“

„Hää küll,“ ütles isa, „aga ma ütlen teile veel midagi. Kui teie teise püha õhtuni Adleri vaestele lastele ja veel mõne teisele, keda ma tunnen, midagi välja otsite oma mänguasjadest, õmblete ja korda säete, ja kui teie seda rõõmsa südamega

ja hää meelega teete, siis ostan ma veel teile iga-
ühele ühe väikese kuuse.“

„Ja mina,“ lisas ema juurde, „kutsun proua
Adleri ja veel mõned teised lesed enese juurde
külla, ja kingin neile asju, raha ja midagi majapi-
damise tarvis.“

„Olgu,“ ütles isa, „mõtelge kõik sellele, et Ju-
mal armastab r õ õ m s a i d andjaid.“

Ja kui nüüd vanemad ja lapsed veel kord jõu-
lupuu ümber kogunesid, viimast jõululaulu laulma,
siis kõlas see palju ilusamalt kui enne: „Oh sa
õnnistav, oo sa rõõmustav.“

Järgmistel päevadel käisid Linkide lapsed ki-
rikus, olid rõõmsad ja mängisid oma asjadega.
Kuid sääljuures otsiti, puhastati ja õmmeldi aga-
ralt, nagu oleks vaja olnud poolele maailmale kaa-
savara valmistada. Asjad, mida lapsed kinkida
tahtsid, näidati enne emale ja see otsustas siis, kas
nad vaestele kõlbavad. — Anna oleks kõige pa-
rema meelega kõik ära annud. Bertha selle vastu
kahtles kaua, mida ta andma peaks, ta oleks kõik
parema meelega enesele jätnud, tal oli igast as-
jast raske lahkuda. Viimati otsustas ta emale üht
vana katkist titte anda — oli ta ju jõuluks uue
saanud!

„Selle koletise tahad sa lastele kinkida?“ kü-
sis ema. Berta noogutas pead.

„Noh, selle üle Jõululaps siis küll väga rõõ-
mustab,“ jätkas ema.

„Ma ei salli teda,“ sosistas Berta.

„Ja sellepärast kingid sa ta ära. Ma mõtlesin senini, et kõige paremad ära antakse, aga mitte kõige halvemad.“

Berta pani tite laua pääle, istus nurka ja nuttis. Sääl tuli Otto, käes Noa laev, mille ta oli saanud eelmisel päeval, mis talle oli kõige rohkem meeldinud.

„Ema, mis sa arvad, kas Peeter tunneb rõõmu nendest loomadest, mis siin sees?“ küsis ta.

„Muidugi. Kas sa talle selle hää meelega kingid?“

Otto vaatas suurte silmadega emale otsa ja ütles siis ausalt: „Hää meelega küll mitte, aga temal ei ole kindlasti Noa laeva ja loomi ja mul on veel palju vanu, sellepärast kingin ma selle talle siiski häameelega.“

Ja hää ema võttis kõik: vana tite ja uue Noa laeva, Anna keedunõud ja sooja kleidi, isa kuused ja enese kotikesed manna, kohvi ja suhkruga, säädid kõik laudadele ja lapsed tohtisid aidata.

III.

Oo, kui ilus oli täna saal! Kolm lauda asju täis, igal laual särav puu! Küünlasära peegeldus Linkide laste õnnelikkudes silmades, kes ootavalt ukse poole vaatasid, mille isa avas, ja sõbralikult väljas seisjaid palus sisse astuda. Kõik tulid: Liisi ja Peeter Adler, väikene Marie väsinud ema süles, veel mõned teised oma lastega ja lõpuks armas sõbralik tohtriproua, kelle näost lugeda võis, et tal armsam on anda, kui võtta. Vaesed olid alul päris kohkunud, Paul ei julgenud üles vaadatagi. Oo, nii palju ilusaid puid ja küünlasära, punaseid õunu ja kuldseid pähkleid! Tohtri lapsed aga võtsid võõrad lapsed käekõrvale ja viisid neid kohale, kuhu nende kingid olid säetud. Ja vaata, kuidas silmad ikka suuremaks ja suuremaks läksid, nende väikene süda läks soojaks, kuidas viimati juubeldavad hääled ja sõnad kuuldavale tulid ja käed ei teadnud, mida kõigepäält võtta, silitada ja hoida! Proua Adler nuttis kibedasti rõõmu pärast ja ütles: „Oo lapsed, kes oleks võinud ütelda,

et meil sarnased jõulud tulevad!“ Ja nüüd ei näinud Adlerid mitte ühte, vaid kolme jõulupuud.

Ja kuidas nad põlesid! Küünlad särasid ja pragisesid. Mis nad siis pragisesid? Proua Adlerile nad rääkisid: „Igal lapsel on jõulupuu täna, ainult minu omadel ei ole.“ Püha Jõululaps ei ole sind unustanud, ta on oma sõnaga ja oma rõõmuga sama hästi vaese lese kui rikka mehe juures. Inglid ja hääd inimesed on meid süüdanud, et sulle südamesse paista, kuid mitte ainult täna, vaid igal ajal.“

Peetrile ja Liisile nad ütlesid:

„Aga ta ei taha mitte ainult siin kõik rõõmsaks ja heledaks teha, vaid ka teie südames.“

Nii jutustasid küünlad. Pääle selle, kui laste esimene rõõm oli vaikinud, laskis tohter Link ühe ilusa jõululaulu laulda, ja siis ta jutustas, kuidas Jõululaps parima jõulukingina kõikide inimeste, vaeste ja rikkaste jaoks maailma on tulnud ja kuidas armastusest tema vastu ka meie üksteisele häa meelega kingime. Ta manitses kõiki Jõululapsele tänulikud olla ja ütles, et küünlad kuuse küljes meile meelde tuletavad, et Jeesus on maailma valgus, kes kõiki vaeseid rikkaks ja kõiki kurbe rõõmsaks teeb.

Proua Adler noogutas pead nende sõnade juures, — kas oli ka tema südamesse jumaliku jõuluvalguse kiir langenud?

Lapsed aga mängisid rõõmsalt oma mänguasjadega. Kuid mis see oli? Kas ei hoidnud väi-

kene Liisi Berta ilusamat uut tütte süles ja oli nii süvenenud ta vaatlemisse, et ta midagi enese ümber tähele ei pannud? Proua Link aga läks oma tütrekese Berta juurde ja küsis:

„Oled sa talle tõesti oma tite annud?“

Berta noogutas pääd. „Ma suudlesin teda ka juba jumalagajätmiseks. Ta on nüüd Liisi oma. — Oo ema, ma tahtsin Jõululapsele ka oma armsama tite anda, nagu Otto oma Noa laeva.“

Proua Link suudles Bertat: „Seda oled sa hästi teinud, minu armas, armas laps,“ ütles ta. „Anna alati oma kõige paremat, siis õnnistatakse sind rikkalikult.“

Õnne ja rõõmu oli küll ja küll nende kolme puu all. Vaesed rõõmustasid armastuse üle, mis neile osaks sai, ja Lingid selle üle, et nad teistele said rõõmu valmistada. Peeter ei tahtnud aga sugugi uskuda, et kõik need kolm puud temaga ühes koju lähevad, ta tahtis ju neid ainult kaugelt näha ja nüüd kuulusid nad temale! Oo seda rõõmu oli liiga palju! Kes oleks seda uskuda võinud?

Ex lib. inv. Tart.

IV.

Nii täitus laste igatsus, jõulupuud näha, imeliselt. — Sel jõuluõhtul on ka palju vaeseid lapsi, kellel puud ei ole, — aga on ka palju rikkaid, kellel rohkem riideid, raamatuid ja mänguasju, kui neil tarvis on. Nendele on Jumal sellepärast nii palju annud, et nad nendele võiks jagada, kellel vähe on, või ei ole midagi. Väikene jutustus Adleri lastest tahab aga käskjalg olla, kes üle mägede ja orgude linnast linna, ja külast külasse läheb ja südametele koputab, et armastus süttiks põlema. Jõuluajal on maailm küll täis lund ja külma, kuid inimeste südamed ei pea mitte külmad olema ja laste kõrvad mitte suletud. Jumala ingel käib ümber ja otsih, kus ta sissepääsu leiab ja eluaset teha saab.

A-8989

Noorte ajakiri

„MEIE SÕBER“

Ilmub 44 numbrit aastas
Tellimishind aastas pos-
tiga 55 senti. Tellides 5
numbrit korraga 44 senti

Tellimise aadress:

„MEIE SÕBRA“ talitus,
Tartus, Narva tänav nr. 127